

ת"פ 30261/01/14 - מדינת ישראל נגד ל ג ב

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 30261-01-14 מדינת ישראל נ' בוקסר

בפני
בעניין: כבוד השופט אביטל חן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
ל ג ב

הנאשמים

גזר דין

הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירה שעניינה תקיפה סתם-בן זוג.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 20/7/13 במהלך שהותם בביתם המשותף, סירבה רעייתו של הנאשם (להלן: "המתלוננת") לשוחח עמו ונכנסה לחדר השירותים. הנאשם נכנס אחר המתלוננת, נעל את הדלת במפתח, תפס אותה בכתפיה וניער אותה.

טיעוני הצדדים לעונש

התביעה עותרת להשתת מאסר מותנה וצו של"צ נוכח העולה מתסקיר שירות המבחן, לפיו הנאשם מתקשה ליטול אחריות על מעשיו וממעיט מחומרת העבירה.

מנגד, מבקש הסנגור לאמץ את המלצת שירות המבחן, לבטל את הרשעתו של הנאשם וליתן צו של"צ בשל חלוק הזמן ממועד ביצוע העבירה, היות הנאשם נעדר עבר פלילי ונסיבות ביצוע העבירות, המצויות ברף הנמוך של העבירה.

דין וגזירת דין

בהתאם לכללי הבניית ענישה, יש לגזור את דינו של הנאשם בהתאם לעיקרון ההלימה, שעניינו קיומו של יחס הולם בין חומרת העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש שיש להטיל עליו.

על חומרת העבירה של תקיפת בן זוג נכתב רבות בפסיקת בית המשפט העליון. לנוכח נפישות העבירה בקרב הציבור, ופוטנציאל הסיכון הטמון בה, מצווים בתי המשפט לשאת תרומתם לצמצום התופעה על ידי הטלת עונשים שיהא בכוחם להתריע עבריינים פוטנציאליים.

בע"פ 9621/02 מדינת ישראל נגד פלוני נפסק מפי כב' השופט בייניש (כתוארה דאז):

"התופעה של אלימות כלפי נשים אשר במקרים רבים אף מסתיימת ברצח מחייבת תגובה מחמירה ומתריעה...בנסיבות אלו מצווים אנו לתת ביטוי עונשי הולם לחומרת המעשים באופן שיהיה בו כדי להרתיע את המשיב מפני חזרה על מעשים מסוכנים אלה ואף להתריע עבריינים בכוח".

ברע"פ 182/13 נעם משה נ' מדינת ישראל נפסק מפי כב' השופט א' שהם:

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג [...] נפוצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבת האלימות [...], תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה" (ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל).

הערך המוגן בעבירה של תקיפת בן זוג הינו הגנה על שלומו הגופני ובטחונו האישי של הפרט. במקרה שבפני, מדובר בפגיעה ברמה נמוכה, כעולה מכתב האישום.

מן הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, עולה כי תקיפת הנאשם את רעייתו באה על רקע סירובה לשוחח עמו ומעשה התקיפה הסתכם בניעור תוך אחיזה בכתפיה, מעשה אשר מבלי להקל ראש בו, ניתן למקמו ברף התחתון של העבירה.

בדיקת הפסיקה הנוהגת מעלה כי במקרי חומרה דומים למקרה שבפני הוטלו על נאשמים עונשים הנעים מענישה הצופה פני עתיד בדמות מאסר מותנה עד ל-6 חודשי מאסר שאפשר שירוצו בדרך של עבודות שירות.

בהתאם לכללי הבניית ענישה, אני סבור כי מתחם העונש ההולם לאירוע שבפני נע בין מאסר מותנה ל-2 חודשי מאסר, שאפשר שירוצו בעבודות שירות.

שאלת ביטול הרשעתו של הנאשם בדיון

הנאשם עתר לביטול הרשעתו בדיון. בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל נקבע כי הימנעות מהרשעה תיעשה בצמצום, בהצטבר שני גורמים: האחד, שסוג העבירה מאפשר "ויתור" על הרשעה, והשני, שיש בהרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם.

בפסק הדין בעניין כתב, מנה בית המשפט מספר אמות מידה לקביעה, אם להימנע מהרשעתו של נאשם לצורך הבטחת שיקומו ובהם, בין היתר, השאלה אם לחובתו עבר מכביד, אם קיים סיכון כי יחזור ויחטא בפלילים, הנסיבות בהן ביצע את העבירה, מידת הפגיעה של העבירה באחרים, יחסו של הנאשם לעבירה, מידת נכונותו להכיר בפסול במעשיו;

והשפעותיה של ההרשעה על הנאשם.

ככלל נעשה שימוש באפשרות של ביטול הרשעה או הימנעות מהרשעה מקום בו קיים חוסר פרופורציה קיצוני בין עוצמת פגיעת ההרשעה בנאשם לבין התועלת הציבורית הכללית כתוצאה מההרשעה (ראה: רע"פ 9118/12 אלכסנדר פריגין נ' מדינת ישראל).

למרות שמדובר בעבירה הנמצאת במדרג חומרה נמוך יחסית הרי שלמעט טענת שירות המבחן לפיה הרשעה בדין הפלילי תפגע בדימויו העצמי ובתחושת מסוגלותו להשתלב חברתית, לא הובאו ראיות קונקרטיות לפגיעה שעלולה להיגרם לנאשם בעצם הרשעתו,

לפיכך, תיוותר ההרשעה על כנה.

העונש המתאים

בעת גזירת עונשו של הנאשם בתוך המתחם רשאי בית המשפט ליתן דעתו לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, עליהן ניתן ללמוד בין היתר מטיעוני הצדדים ומתסקיר שירות המבחן.

הנאשם יליד 1973, נשוי ואב ל-4 ילדים, מנהל אורח חיים תקין ושומר חוק.

הנאשם עומד לדין פלילי לראשונה, וממועד ביצוע העבירה לא דווח על תיקים פליליים נוספים שנפתחו נגדו.

בתסקיר שירות המבחן מובא הרקע המשפחתי ממנו מגיע הנאשם, אשר להערכת שירות המבחן עומד ברקע לביצוע העבירה, ומפאת צנעת הפרט נמנעתי מלפרטו.

שירות המבחן מציין בתסקירו כי הנאשם הורתע מההליך המשפטי ורעיית הנאשם ציינה בפני השירות כי מדובר באירוע חד פעמי שאינו מהווה חלק משגרת חייהם.

לצד זאת, הנאשם התקשה ליטול אחריות על העבירה וממעט מחומרנה. כן דווח כי הנאשם התקשה להעמיק בקשיין ונמנע מבחינת התנהלותו בכלל, ובפרט בעבירה וכי התנגד להשתלב בטיפול הן משום שסבור כי אינו זקוק לטיפול והן בשל קושי שלו להתחייב לטיפול נוכח היותו עצמאי העובד שעות רבות לפרנסת משפחת

בנסיבות העניין, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

1. 30 ימי מאסר, וזאת למשך 36 חודשים מהיום, אם יעבור משך תקופה זו עבירה של תקיפת בן זוג.

2. הנאשם יחתום על התחייבות בגובה 3000 ₪ לפיה לא יעבור בשנית את העבירה בה הורשע משך 36 חודשים מהיום.

היה ולא יחתום היום יאסר למשך 10 ימים.

ניתן והודע היום, 18 נובמבר 2015, בנוכחות הצדדים.